

Защо Ватиканът прощава, но ние не бива да забравяме...

© **Милен Радев**

След като реабилитира Галилео Галилей за астрономическите му възгледи, Ватиканът извини и Джон Ленън. Агенция "Reuters" съобщава, че официалният вестник на Ватикана е простил на Джон Ленън неговото изявление в Лондон през 1966 г., че "Битълс" били по-популярни и от Исус Христос....

Из печата

Случи ми се неотдавна да се заслушам в текста на *Imagine*, митичното вече заглавие на Джон Ленън и на Бийтълс от 1971 г. Прекъсвали ли сте привичното тананикане, за да се задълбочите в посланието на популярната песен? Опитвали ли сте се да вникнете в нея с познанията ни от изминалите години?

Не става ли всъщност дума за един злокобен текст, превърнал се за жалост в икона на попкултурата? Не ни ли води към този извод целият, натрупан през последните десетилетия от човечеството, опит? Вгледаме ли се внимателно в текста, откриваме драпирана с булото на лиричността и видиотеното мечтателство чистопробна болшевистка програматика. Нека си припомним първо английския текст, а след това го

поразним с помощта на любителски „подстрочник“. И така:

Imagine

Imagine there's no heaven,
It's easy if you try,
No hell below us,
Above us only sky,
Imagine all the people
living for today...

Imagine there's no countries,
It isn't hard to do,
Nothing to kill or die for,
No religion too,
Imagine all the people
living life in peace...

Imagine no possessions,
I wonder if you can,
No need for greed or hunger,
A brotherhood of man,
Imagine all the people
Sharing all the world...

You may say I'm a dreamer,
but I'm not the only one,
I hope some day you'll join us,
And the world will live as one.

Мога да кажа само едно - слава на Бога, че на Джон Ленън не бе дадена властта, която завладя и употребяваше с упоение един друг мечтател и приятел на децата и бездомните собаки - Владимир Улянов...

Справедливостта изисква да призная, че поне като музикант Джон Ленън оставя симбирския славей в дълбока сянка.

Но нека преминем сега към квинтесенцията на съдържанието на **Imagine** като придружим цитатите с някои волни и не съвсем уважителни към иконата на попкултурата коментари:

Представете си, че Раят не съществува...

(Разбира се, нали е предвидено да се построи рай за трудещите се маси тук, на Земята)

Представете си, че на оня свят няма Ад...

(Ами да, нали винаги има мераклии да го устроят тук, на Земята. По безкрайните сибирски полета, из чеченските степи и клисури, а ако стане по мерака на Джон Ленън, защо не и из ледовете на Аляска...?)

Представете си, че над нас са само облаците и нищо друго...

(Досуц като бодряшкият рапорт на Гагарин едно време пред Хрушчов след завръщането си от орбита: "Побывал на небе и увидел: бога нет!" – «Посетих небето и видях: няма бог!»)

Представете си, че всички хора ще живеят само за днешния ден...□

(Това си е буквално като при Фьодор Расколников – Бог няма, значи всичко е позволено! Дайте да живеем само за днешния ден – както и сега живеят спецназовците на Путин в Чечения, главорезите в суданската провинция Дафур, руските олигарси и българските мутри и черепи – без да мислят за утре или за деня след смъртта си)

Представете си, че няма държави...

(Съвсем по Комунистическия манифест: държави няма да има, пролетариатът има само една родина – Партията-майка)

Представете, че няма собственост, няма алчност и глад, че навсякъде се е възцарило братство между хората... и пр. дивотии

(Тук вече имаме класически случай на илюзорен опит да се строи Царството небесно на Земята. Съществува само едно обстоятелство, което може до някъде да оправдае написания тези откачени строфи – ако допуснем, че Ленън ги е наскрибуцал докато е бил в проточил се поне едно денонощие LSD-транс. Все пак нека не забравяме, че песничката не е писана в края на XIX, а във втората половина на XX век, когато и за слабоумните би трябвало да е станало известно до какво водят опитите за построяване на Земен рай. За слабоумните да, но не и за Джон, той си тананика, «имеджин...брадърхуд ъф мен...» и след него припяват още милиони хипнотизирани...)

Както изглежда преди последната строфа някой го е лиснал с ледената вода от купата за шампанското, защото за момент в замъглената кратуна на поппевица се появява подобие на реалистична мисъл:

Може и да кажете, че съм мечтател...

(Не само това! Ще кажем, че си опасен мечтател, байно! Че от такива мечтатели, снабдени с власт, през миналия век са пропищявали неродените деца в утробите на майките. След Беломорканал и Магадан, след камбоджанските Killing Fields и след димящите развалини на Грозни, след преживяното от Осип Манделштам и описаното от Варлам Шаламов и Александър Солженицин, такива писания на подобни на Джон Ленън ентузиастично трябва да се закачат на стената на позора на човечеството и да се показват като признаци на тежко нравствено и политическо заболяване...)

Затова Ватиканът може и да прощава, но на нас, реално живелите мечтанията на Джон Ленън не ни е позволено да забравяме.

И когато тананикаме приятната мелодийка, нека се позамисляме и над думите...

Берлин, ноември 2008 г.